

Stafetten ved Allan Diederichsen.

Jeg er 58 år og nærmer mig hastigt de 59. Jeg er ikke vokset op med hverken jagt eller dyr, nok nærmere tværtimod. Det er nu ikke helt rigtigt; min storesøster havde en kanariefugl, og jeg selv et akvarium - nok mest fordi jeg var lidt mørkerød, og så var et akvarium med lys god at have. Jeg er vokset op i Kolding, hvor min mor i flere år var alene med min søster og mig, senere giftede hun sig dog igen. Interessen for natur, landbrug og dyr har altid været der, til familiens store forbavselse. Når der var kreaturmarked på havnen i Kolding, var jeg en flittig gæst, trods min mors forbud. Når jeg kom hjem var der ballade, af en eller anden grund vidste min mor altid, hvor jeg havde været – måske var det lugten. Det blev også til utallige ture ud i naturen langs Kolding fjord, og så var den gal igen, man glemte jo alt om tid og sted.

Jeg husker, at jeg som barn en dag var jeg med min mormor på besøg hos nogle bekendte, der havde et lille husmandssted uden for Kolding. Det gjorde et stort indtryk på mig, det var lige mig og senere, da jeg selv kunne cykle derud, tilbragte jeg mange timer derude. Det var her jeg første gang snuste til det at gå på jagt. Ja, i starten var det nok mest luftbøssen, der blev brugt, men senere blev det til rigtig jagt. Desværre sluttede det, da der blev motorvejen blev ført gennem området.

Ungdomsårene gik med at dyrke forskellige sportsgrene, dog mest fodbold. Som 16-årig begyndte jeg at ro kajak, det var her, jeg senere skulle møde Anny. Da jeg kom i lære, var der nogle kollegaer, der var ivrige lystfiskere, det fangede også min interesse, særlig fluefiskeriet. Det blev til mange fantastiske ture i Danmark og Norge.

Anny og jeg flyttede sammen i en lille taglejlighed i Kolding, da jeg var andenårs lærling og hun nyuddannet laborant. Det meste af vores fritid gik med fisketure, kajakture og teltture. Vi blev gift i 1974, og kort tid efter købte vi hus. Vi havde længe været enige om, at når vi flyttede i hus, skulle vi have hund, men hvad race skulle det være? Anny mente, at det enten skulle være en Irsk Setter eller en Cocker Spaniels. Jeg måtte en tur på biblioteket, det var jo datidens internet, her blev jeg hurtigt klar over, at det nok var bedst at starte med en Cocker Spaniels. Med en hund i huset kom interessen for jagt op igen, og jeg gik i gang med at tage jagttegn. Rico, som hunden kom til at hedde, blev hurtigt dresseret. Jeg vidst dog ikke noget om det, at lære en hund apportering osv., hvorfor jeg hurtigt løb ind i problemer. Skulle man dengang have hjælp til at dressere en jagthund, måtte man i Kolding melde sig ind i Strandjagtforeningen, hvor de udbød dressurkurser. Instruktøren var en mand, der bare kunne det der med dressur, han hed Henry Westh Jensen. Rico blev en fantastisk god jagthund, men der manglede ligesom noget. På et tidspunkt sagde Henry Westh Jensen til mig, at jeg burde prøve en engelsk hund, ”Med den ihærdighed du har, skal du have en rigtig hund”, sådan faldt ordene. Således startede jeg som hundetrækker for Henry på prøverne, hvor han altid startede med adskillige hunde. Jeg var kommet i *mester*lære, og der blev knyttet et godt venskab.

I 1978 bestilte jeg en Gordon Setter-hvalp hos Henry. Anny og jeg havde selvfølgelig været ude at se hvalpene flere gange, og en uge før vi skulle have hvalpen, valgte vi en tæve, der kom til at hedde Bonnie. Anny var på det tidspunkt højgravid, og næste morgen fødte hun vores ældste datter. Her til sommer er det 32 år siden, at jeg fik min første engelske hund.

Den 31. marts 1979 startede Bonnie og jeg på vores første markprøve, det gik nogenlunde, men der var stadig meget at lære... Når jeg tænker tilbage på mit første år med markprøver, slår det mig, at vi i dag tager meget bedre imod de ”nye” hundefolk. Dengang tog det tid at komme ind i miljøet – særligt når man, som en af de få, stillede med en Gordon Setter. Bonnie blev flere gange præmieret men blev aldrig den helt store markprøvehund, derimod var hun en fantastisk jagthund, og hun blev brugt til alt slags jagt.

På FJD udstilling med Gordon setter og Stenmarkens D. Black Pennie – 3 vinder Derby 1984

Min anden Gordon Setter var Huntie, han var lidt af stjerne, desværre døde han af kennelhoste to et halv år gammel cirka tre uger efter at han havde været med på derby. Heldigvis nåede Huntie at blive brugt i avlen. Og sammen med en halvsøster til Bonnie blev han grundstammen i kennel Stenmarken. Blodet fra Hontie ruller endnu og har gennem årene været ret efterspurgt. Sidenhen fulgte der en del andre Gordon Settere og et par Engelsk settere.

I 1986, efter vi havde fået en lille pige mere og var flyttet til et større hus, bestilte jeg en Gordon Setter-hvalp fra Amerika, for at tilføre kennelen noget nyt blod. Kort efter blev min stedfar, som var selvstændig, dræbt ved en arbejdsulykke og jeg måtte skifte branche og overtage ledelsen af firmaet, indtil det blev solgt. Efter salget valgte jeg at følge med over i det nye firma, hvilket førte til en del nye udfordringer, og dermed blev hundearbejdet sat på standby. Der gik faktisk 10-12 år, hvor hundearbejdet kørte på lavt blus, eftersom Anny og jeg i 1988 besluttede os for at købe et lille husmandssted med 13 tdr. land, hvor stuehuset krævede en gennemgribende renovering. I denne periode blev hundearbejdet for mit vedkommende hovedsageligt fokuseret omkring

bestyrelsesarbejdet i Dansk Gordon Setter Klub, hvor jeg bl.a. sad som formand i to år. Bestyrelsesarbejdet lærte mig meget om hundesporten, men det er intet at sammenligne med hvad man lærte om mennesker, hold da op! Men selv i de travleste tider er det svært at holde sig væk fra marken, når man i det tidlige forår hen under aftenen kan høre agerhønsene kalde. Med huset sat i stand, teenagebørn og endnu et brancheskift – tilbage til smedefaget – blev der igen mere tid til hunde og jagt.

Det er ikke nogen hemmelighed, at når man har den interesse for hund og jagt, som jeg har, så skal man have sit bagland 100% med sig, ellers kan det ikke lade sig gøre. Anny har altid været engageret, og efter pigerne er fløjet fra reden, er hun stort set altid med på prøver og på træningsture – det er godt med en dommer, der ikke lægger fingre imellem. Hund og jagt er i høj grad fælles interesser for os. I alle de år vi har været med, tror jeg kun, der er tale om en eller to hovedprøver, hvor vi ikke har deltaget. I en del år har vi i vores sommerferie taget turen nordpå til det, der efter vores mening er absolut toppen, nemlig rypejagt på fjeldet. Det fås simpelt hen ikke bedre.

Som før nævnt, er Anny og jeg fælles om hundearbejdet og derfor også altid enige om, når der skal lægges hvalpe til eller anskaffes en ny hund – eller næsten altid i hvert fald. Jeg skal ikke udelukke, at der i tidens løb er ankommet en hund eller to, som Anny ikke vidste noget om, selv om jeg bestemt mente, jeg havde fortalt om det.

En Pointer har været på tale flere gange, ikke mindst efter at jeg blev markprøvedommer for ca. 11 år siden, men det ville Anny ikke høre tale om! Heldigvis er det sådan, at man har et standpunkt til man tager et nyt, og efter hånden blev Annys først så bestemte ”nej” mindre markant - med andre ord, der var lys forude. På Svensk Derby i 2004, deltog vi med vores Gordon Setter Gischa. På andendagen så vi nogle gode pointere, og her skete det; Anny fik øjnene op for, at næste hund måtte blive en Pointer. På samme prøve deltog Flemming Fuglede og for at gøre en lang historie kort; 6 måneder efter hentede jeg min første Pointer. Siden er der kommet en mere til, Flash og Ici, to særdeles pragtfulde hunde, som efter min mening har gjort det ganske godt indtil nu. Jeg må ærligt indrømme, at pointeren passer meget bedre til mit temperament. Hvorfor det skulle tage så mange år at finde ud af, det ved jeg ikke !

Joh... Pointeren passer til mit temperament ☺

Nu vil mange nok spørge; hvor er resultaterne af alle de år med hundesport? Hvad har man opnået? Ja, for mig er det mange ting. Der har været mange gode timer i en pragtfuld natur, i skiftende årstider. Mange prøver på gode terræner, og ikke mindst en masse rare bekendtskaber, som både Anny og jeg sætter stor pris på. Jeg har haft mange hunde i årenes løb og alle, på nær en enkelt, er blevet markprøvepræmieret. Mange af dem er siden kommet ud til jægere og blevet brugt til jagt

Der er ingen tvivl om, at det i dag er arbejdet med unghunde, der har min største interesse. Det er nok også en af de største grunde til, at jeg aldrig har brugt meget tid på vinderklasse. Desuden havde jeg i de første år hverken økonomi eller terræn til at dyrke vinderklasse, dengang var træningsterrænet kun hvad Kolding Kommune havde af industrigrunde, og det kunne svinge meget. Jeg vil dog ikke udelukke, at jeg i fremtiden vil komme til at bruge mere tid herpå, da jeg i de seneste år har fået opbygget et ganske fornuftigt træningsterræn med både agerhøns og fasaner lige ude foran min egen hoveddør.

Hjemlig hygge for hundene

Træningsdag med Flash og Ici herunder...

Hermed vil jeg gerne runde min beretning af med en stor TAK til alle i Pointer Klubben, fordi I har taget så godt imod Anny og jeg!

Stafetten sendes videre til Jan Espersen :-)

Allan Diederichsen

Pointerklubben 2010